

**№ 101
11 листопада
2017**

**Слава Ісусу Христу!
Слава на Вікі!**

**Українська
Православна
Церква Св. Анни**

**St. Anne's
Ukrainian Orthodox
Church**

**525 Morrish Road
Scarborough,
Ontario M1C 1G2**

**Church Office
(416) 284-9642**

**Parish Priest:
Rev. Father Volodymyr
Feskiv
(647) 680-0448**

Церковний листочок святої Анни St Anne's Newsletter

21 листопада Собор Архистратига Михаїла та інших Небесних Сил безплотних

"Ангел такий прозорий, що через нього ллється на нас і досягає до нас світло Божественне... через них ми пізнаємо не їх, а живого Бога, Якого вони пізнали."

Святитель Григорій Палама

Роль ангелів в реалізації спасіння людського роду є винятковою. Слово ангел, в перекладі з грецької, означає вісник. Ця їхня роль була підтверджена архангелом Гавриїлом, який приніс Діві Марії радісну звістку про те, що від неї народиться Спаситель Світу. Небесні духи були створені Господом ще до творіння світу матеріального. І коли на небі стався бунт і Денниця (Сатана), разом з частиною ангелів, вирішив повстати на Бога, вірні Йому ангели, на чолі з архистратигом Михаїлом (архистратиг - начальник ангельського війська) скинули Сатану у безодню. З тих пір війна між ангелами Царства Божого і ангелами темряви не припиняється, і поле цієї війни - рід людський.

В сьогоднішній день Православна Церква вшановує архистратига Божого Михаїла разом з усім собором (від слова зібрання) святих ангелів.

Святкувати собор святих ангелів свята Церква стала згідно переказу святих отців після того, як відкинула стародавнє нечестиве шанування ангелів, встановлене єретиками і ідолопоклонниками. Ще в Старому Завіті, коли люди, відступивши від Бога, Творця свого, стали приносити жертви сонцю, місяцю, і зіркам, - вони стали поклонялися і приносити жертви також і ангелам. Про це так сказано в книзі Царств: "кадили Ваалу, сонцю і місяцю і сузір'ям, і всьому воїнству небесному" (4 Цар. 32, 5).

Таке неправильне шанування ангелів було сильно поширене за часів святих апостолів, оскільки були деякі єретики, які учили звершувати поклоніння ангелам таке ж, як Самому Богу.

Були і такі єретики, які проповідували, що ангели - творці всього видимого і, як безтілесні, вищі і більш гідні шанування Самого Христа. Архангела ж Михаїла називали богом євреїв.

Інші, що займалися чаклунством і зваблюванням людей, під ім'ям ангелів закликали бісів і служили їм, називаючи їх ангелами.

Коли ж таке неправильне шанування ангелів було осуджене, то встановилося правильне шанування їх - як **служителів Божих і хранителів роду людського**.

Згідно давньо-християнському церковному письменнику Діонісію Ареопагиту, учню апостола Павла, чинів ангельських налічується дев'ять. Ці **дев'ять чинів ангельських** розділяються на три ієрархії - кожної по три чини - вищу, середню і нижчу.

Вищі чини - серафими, херувими і престоли. **У середній ієрархії** знаходяться: господства, сили і власті. **У нижчій ієрархії** також три чини: начала, архангели і ангели.

Хоча по своєму положенню і по даній від Бога благодаті всі чини мають різні найменування, проте мають вони загальну назву - ангели.

Служіння ж їх різне і неоднакове, і кожен чин має своє власне призначення, оскільки премудрий Творець не всім однаковою мірою відкриває таємниці Свого наміру, але від одних до інших, через вищих освічує нижчих, відкриваючи їм Свою волю, яку повеліває виконувати.

Над всіма вищеназваними дев'ятьма небесними чинами ангелів **начальником і вождем поставлений Богом святий архістратиг Михаїл**, як вірний служитель Божий.

Таке об'єднання святих ангелів, на чолі з Архангелом Михаїлом, одержало ім'я **Собору ангельського**, оскільки вони разом і одногослосно славлять Отця, і Сина, і Святого Духа, - Святу Трійцю.

Джерело: [Володимир-Волинська єпархія](#)

Причастя: що це таке та як часто причащатися?

Що таке Причастя?

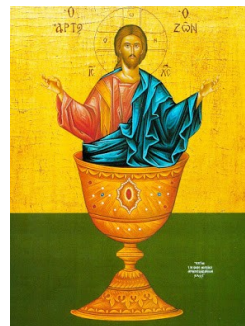
Головне таїнство Православної Церкви, за допомогою якого християни поєднуються із Господом Ісусом Христом через причастя Його Тіла і Крові під виглядом хліба і вина. За Євангелієм, це заповідав робити Сам Ісус. Перші християни, за свідоцтвом книг Нового Завіту, з самого початку збиралися щонеділі для "преломлення хліба" – так в давнину називали Причастя. За тлумаченням святителя Іоанна Златоуста, Тіло Христове, яке ми приймаємо у святому Причасті, є тим самим тілом Ісуса Христа, що

страждало на хресті, воскресло та було вознесено на Небо, а Кров Христова — тією ж самою, що була пролита заради спасіння світу.

Навіщо причащатися?

Причастя є таїнством, яке поєднує християн реально із Богом. В шостій главі Євангелія від Іоанна Ісус Христос розповідає про Себе як про Хліб життя:

"Я – хліб живий, що з неба зійшов: хто їстиме цей хліб, буде жити вічно; а хліб, котрого Я дам, є Плоть Моя, котру Я віддам за життя світу. Істинно, істинно кажу вам: якщо не будете їсти плоті Сина Людського і пити крові Його, то не будете мати в собі життя. А хто їсть Мою Плоть і п'є Мою Кров, має життя вічне, і Я воскресну його останнього дня, бо Плоть Моя справді є їжа, і кров Моя справді є питво. Хто їсть Мою плоть і п'є Мою кров, у Мені перебуває, і Я – в ньому. Як послав Мене живий Отець, і Я живу Отцем, так само й той, що їсть Мене, жити буде Мною".

За словами святителя Іоанна Дамаскіна, Тіло і Кров Христови очищують людину від усілякої скверни та відганяють усяке зло. Ми стаємо *"причасниками Божества"*, як пише св. апостол Петро, *"своїми"* для Бога, Його народом. В той самий час ми поєднуємося і один з одним,

"тому що усі ми, що причащаємось від єдиного хліба, стаємо єдиним тілом Христовим, єдиною кров'ю і членами один одного",

пише Дамаскін, перефразуючи слова з послання апостола Павла до Ефесян.

В Новому Завіті Церква Божа, тобто зібрання усіх християн, називається Тілом Христовим. Бути в Церкві Ісуса Христа можна тільки через реальне поєднання із Ним, тобто через Причастя. Причащатися конче необхідно для того, щоб спастися і мати життя вічне. Адже спасіння у православному християнському світогляді — не зовнішня подія для людини (на кшталт зміни гніву Божого на милість), а *внутрішнє переродження, здатність людини жити в повноті любові і благодаті через поєднання із Самим Богом.*

Достойно і недостойно

"Хто буде їсти хліб цей, або питиме чашу Господню недостойно, матиме провину перед Тілом і Кров'ю Господніми. Нехай же досліджує себе людина, і таким чином нехай їсть від хліба цього і п'є з чаші цієї. Бо хто їсть і п'є недостойно, той їсть і п'є осуд собі, не розмірковуючи про Тіло Господнє. Ось чому поміж вами багато немічних і хворих, і чимало помирає"

– так пише ап. Павло в 11 главі Першого послання до Коринтян. До Причастя треба підходити свідомо, розуміючи, що жодна людина у світі не є гідною того, щоби прийняти Тіло і Кров самого Бога.

За Златоустом, *достойне причастя* — *таке, що супроводжується*

духовним трепетом і гарячою любов'ю, вірою у реальну присутність Христа в Святих Дарах та усвідомленням величі святині.

Для того, щоби випробувати свою совість перед святим Причастям, християни сповідають гріхи. Не можна підходити до Чаші у стані смертного гріха, наприклад, після аборту, відвідин гадалки, перелюбу чи живучи у т.зв. "цивільному шлюбі". Такі гріхи вимагають щирого покаяння та виправлення життя, тільки тоді можливе Причастя. Сповідь перед Причастям — не тільки благочестива традиція, а й реальна допомога людині очиститися. До того ж, це можливість безпосередньо поспілкуватись із священником про найголовніше.

Для того, щоб причаститися, також треба перебувати в мирі з усіма людьми, принаймні не мати бажання помститися. У стані ворожнечі чи ненависті прийняти таїнство неможливо. Господь Ісус Христос сказав:

"Якщо ти приносиш до жертovníка дар твій і там пригадаєш, що брат твій щось має супроти тебе, залиши дар твій перед жертovníком, і піди, помирися перше з братом твоїм, і відтак прийди й принеси дар свій".

Як часто причащатися?

Сам чин літургії, на якій освячуються хліб і вино, правиться для того, щоби причастилися усі, хто приймає участь у цьому богослужінні. В літургії можуть бути лише учасники, і не можуть — глядачі. Участь у літургії та причастя, на жаль, стали "індивідуальною" справою кожного християнина, втім, насправді це є справою загальною, бо походить з самої сутності Церкви. Спільне причастя усіх вірян за літургією було настільки самоочевидним, що ухилення від цього принципу розглядається у церковних канонах як відпадиння від Церкви: *"Усіх вірян, що входять до церкви та слухають писання, але не перебувають на молитві та святому причасті до кінця, як таких, що роблять безчиння, треба відлучати від спілкування церковного"*, — говориться у 9-му Апостольському правилі. А правило 80 Шостого Вселенського собору говорить, що ті, хто без поважної причини не причастилися 3 неділі поспіль, самі себе фактично відлучили від Церкви.

Варто прагнути того, щоби причащатися усякий раз, коли приходимо на літургію. Почуття недостойності — не привід для того, щоби ухилитися від Причастя. Ось що писав з цього приводу преподобний Іоанн Касіян:

"Ми не повинні ухилитися від Причастя Господнього з причини того, що усвідомлюємо себе грішниками; проте ще

більше й більше зі спрагою потрібно поспішати до нього для лікування душі й очищення духу, втім, з таким смиренням духу й вірою, щоб, вважаючи себе недостойними прийняття такої благодаті, ми бажали більше ліків для наших ран. А інакше і раз на рік не можна достойно прийняти причастя, як дехто робить... які достоїнство, освячення і благодієтворність небесних таїнств розцінюють так, що думають, нібито приймати їх повинні тільки святі, безпорочні; а краще було б вважати, що ці таїнства через передачу благодаті роблять нас чистими й святими. Вони насправді більше гордоців виказують, ніж смирення, тому що коли приймають [святі Тайни — причастя], то вважають себе достойними. А набагато правильніше було б, щоби ми із тим смиренням серця, коли віруємо й сповідуємо, що ніколи не можемо достойно доторкатися до святих Таїн, щонеділі приймали їх для зцілення наших недугів”.

“Кого нам похвалити? – запитує св. Іоанн Златоуст. – Чи тих, хто причащається раз на рік; чи тих, хто часто; чи тих, хто рідко?” І відповідає: “Ні перших, ні других, ні третіх, але тих, хто причащається із чистою совістю, з чистим серцем, з бездоганним життям. Такі нехай завжди підходять, а не такі — ніколи. Чому? Тому що прикликають на себе суд, осуд, кару й муку... Ти удостоєний трапези духовної, і потім знову скверниш уста нечистотою? Ти намастиш себе миром і потім знову наповнюєшся зловонням? Приходячи до причастя через рік, невже ти вважаєш, що сорока днів достатньо для очищення твоїх гріхів за увесь час? А потім пройде тиждень, і ти знову робиш те саме? Сорок днів ти витрачаєш на відновлення здоров'я душі, а може бути, навіть не сорок, і думаєш умилостивити Бога? Ти жартуєш, чоловіче! Говорю це не для того, щоб заборонити вам причащатися раз на рік, але більше бажаючи, щоб ви безперестанно приймали Святі Тайни”.

Підготував протоієрей Андрій Дудченко

Is your parish focused on Mission or Maintenance?

Clergy and members of parishes that are beginning to decline will tend to notice something happening. At first, what begins to happen is very subtle, hardly noticed. It comes up during warm conversation, perhaps during coffee hour, and may even be, at the beginning of this period, something that is undertaken with joy and laughter as parishioners engage in it during their conversations with one another. It is nostalgia. And it always begins with the words, “Remember when...?”

Nostalgia is a killer. Many people in our churches sometimes speak rhapsodically about those “good old days” in the forties, fifties, sixties, or

whatever decade is in vogue. We reminisce about and yearn for full churches and full Sunday schools, but what we don't realize is that society itself has changed. We no longer live in the "churched culture" of many of our childhoods. A "churched culture" is not so much characterized by the numbers of those actively participating in the life of the Church, but rather by a very noticeable feeling throughout society that the Church is important, that it matters. To an awful lot of people today, the Church not only does not matter, it matters less and less as the years go by. It's not that they see the Church as harmful or hurtful; they see the Church as not really relevant or helpful.

Yet, many of us in the Church, at various levels of involvement and ministry, act as if nothing has changed. We continue to act as if the general population is seeking *us* out (churched culture, maintenance mindset) rather than acting like the Church we find in Acts, and seeking the world out (mission mindset). It is for this reason that we have as many declining and dying parishes as we do.

And why do we prefer to see one way over the other? Because the parish of a churched culture is calm, peaceful, organized. Think "Ozzie and Harriet." (Anybody under 50 immediately is asking, "Who are they?" And that, in part, proves the point.) The parish of the mission mindset, however, is going to be none of these things. It is going to be hectic, challenging, disturbing even—not exactly everybody's cup of tea, which is why many people don't want it and why we have trouble seriously imagining what it would be like.

What the "maintenance" mindset leads to is a preoccupation with whether our churches are growing, rather than whether our mission to the world is flourishing; whether our churches are able to manage their accounts, rather than whether we can fulfill our God-given directives. We have been preoccupied with maintenance when we *must* be preoccupied with mission. But church growth is not about growth alone. As one church growth author has noted, *"Our current problems cannot be conveniently reduced to whether the church membership statistics are growing or declining. Our current problems have more to do with mission than membership, more with service than survival, more with the planet than the church plant (i.e., facilities), more with the human hurts and hopes of the world than the hemorrhaging of a denomination.... We are called to share the Kingdom, not to grow churches."* We don't grow churches, only God can do that. When we confuse the two, we get the problems with which we are now struggling.

So maintenance or mission? Which is it? It can't be both; this preoccupation with maintenance, with census numbers, is self-defeating. The more we are concerned with maintenance, the less we focus on mission; the weaker our mission, the more we decline; the more we decline, the higher our preoccupation with maintenance. This downward spiral ends when the remaining remnant can no longer afford to keep the enterprise together.

Focusing on maintenance can be depressing, tedious, dreary, and discouraging. Focusing on mission can be uplifting, visionary, joyous, and inspiring. And, it's not difficult to change the parish's focus from one to the other: *what's needed is a little trust (in God—this is what changes mere "belief" to active and powerful "faith"), cooperation (between priest and parish leadership; one or the other alone cannot do this effectively, let alone powerfully), education (on what can be done, as well as what shouldn't be done), and training and equipping.*

The good news is that turnaround ministry is possible and can happen, but only if a declining parish's priest *and* parishioners are willing to commit themselves to the effort of turnaround ministry. Such an effort will require the entire parish working together as a team to turn the tide and make a full comeback to healthy witness and ministry. While moving forward often requires reflective moments of looking back, pure nostalgia for times gone by can slowly grind to a halt any efforts to move a declining church forward. Those wishing to move their churches to full health and growth must remember that memory of the past must be coupled with vision of the future and real mission in order to achieve a holistic approach to real church growth.

Attending Services

Question

I've attended services at a local Orthodox church a number of times and I always feel awkward in not knowing how much I'm supposed to "do as the Romans do"—to use a very poor figure of speech.

I suspect that I'm the only one watching my actions, but it is wrong to not cross myself, or kiss the icons, since I'm just exploring the faith now?

I know that I'm not privileged to take communion, and respect that. But what about the kissing of the cross at the end of the service?

Yikes! There's so much to learn and I feel like an oaf just sitting or standing there, and even more foolish when I try to mimic the actions of the other worshipers. Thanks for your insight.

Answer

Many thanks for your enquiry. Your situation is a rather common one, but one over which there is no need to fret!

The principle thing here is not doing what is "right" or "wrong", but, rather, doing what is comfortable at this point. This, of course, helps if you

are attending a community in which people are focused on the Liturgy rather than on what visitors are or are not doing.

When someone first comes to the Orthodox church, many things appear foreign and strange. As time goes by, that which seemed exotic becomes commonplace, as one grows used to observing what is being done and understanding why it is being done. For each action, it might be best to ask yourself, "Do I understand what I am doing, or am I just mimicking those around me? Now that I know why this or that is being done, does it serve as an external expression of my faith?"

For example, one could make the sign of the Cross every time those around are doing it. In such cases, the objective is to display conformity with those surrounding you, not to express our acceptance of Christ by "sealing" yourself with the sign of His Holy Cross. When should you begin making the sign of the Cross, for example? When you feel that it is an expression of that which you accept and believe. Then it is being done, not as a sign of conformity, but as an expression of faith.

As you journey closer to Orthodoxy, I would recommend that you begin assimilating such practices into your experience as your comfort level rises. If there is something you do not understand, simply ask the priest—he will be more than happy to explain things to you. Gradually embrace that which is happening as your level of understanding and acceptance grows. And try not to let your focus on what others are doing overshadow your focus on Christ and the Liturgy. I think you will find that this is a "natural" way to grow into the Orthodox Christian Faith as well as a guarantee that the external expressions of our faith serve the purposes for which they are intended. Never try to "rush" things.

Often people ask, "How will I know that I am comfortable with the Orthodox faith?" I often reply, "When the incense no longer makes you sneeze!" The point is this: that which may seem exotic or unusual at one point in time will eventually become commonplace weeks, months, or even years later.

Persevere, and I guarantee you that in time you will be helping new visitors to understand the very things you are now learning!

God bless you, and may you have a most spiritually rewarding celebration of the Divine Liturgy each Sunday

Дорогі брати і сестри,

***З 24 до 25 листопада
буде відбуватися
поїздка до жіночого
православного
монастиря що в
Квебеку.***

*Прошу бажуючих
зголосилися до отця
Володимира за
детальнішою інформацією.*

Dear Brothers and Sisters,

***A visit to Greek
Orthodox Monastery
of the Virgin Mary the
Consolatory (Quebec)
will take place
from the 24th to the 25th of
November.***

*For more information please
contact Father Volodymyr at
(647) 680-0448.*

Українська Православна Церква Св. Анни

St. Anne's Ukrainian Orthodox Church

525 Morrish Road Scarborough, Ontario M1C 1G2

Church Office # (416) 284-9642

Parish Priest: Rev. Father Volodymyr Feskiv (647) 680-0448

November 2017 Schedule

Розклад на листопад 2017 року

Saturday November 4 Divine Liturgy* with Requiem at 9:30 am Great Vespers** at 5:00 pm	Субота 4 листопада Свята Літургія* з Панахидою о 9:30 ранку Велика Вечірня** о 5:00 вечора
Sunday November 5 Divine Liturgy* at 10:00 am	Неділя 5 листопада Свята Літургія* о 10:00 ранку
Wednesday November 8 St. Demetrius the Great Martyr Divine Liturgy* at 9:30 am	Середа 8 листопада Св. Вмч. Дмитрія Св. Літургія* о 9:30 ранку
Saturday November 11 Great Vespers is cancelled	Субота 11 листопада Вечірня відкликана
Sunday November 12 Divine Liturgy* at 10:00 am	Неділя 12 листопада Свята Літургія* о 10:00 ранку
Saturday November 18 Great Vespers** at 5:00 pm	Субота 18 листопада Велика Вечірня** о 5:00 вечора
Sunday November 19 Divine Liturgy* at 10:00 am	Неділя 19 листопада Свята Літургія* о 10:00 ранку
Tuesday November 21 St. Michael the Archangel Liturgy will be served at 10:00 am at St. Michael's Church in Bradford	Вівторок 21 листопада Св. Архангела Михаїла Св. Літургія у Церкві Св. Михаїла у Брадфордї о 10:00 ранку
Saturday November 25 Great Vespers** at 5:00 pm	Субота 25 листопада Велика Вечірня** о 5:00 вечора
Sunday November 26 Divine Liturgy* at 10:00 am Holodomor Commemoration	Неділя 26 листопада Свята Літургія* о 10:00 ранку поминання Голодомору
* Confession available prior to the start of Liturgy ** Confession available after Vespers	* Сповідь перед Літургією ** Сповідь після Вечірні

We invite all to attend our Church services

Ми запрошуємо всіх взяти участь у
наших церковних службах

2017 Fellowship Schedule

Volunteers Needed

October	November	December
<p>1 Larissa Fedorova + Tanya Kulish</p>	<p>5 Dorothy Bolusmjak</p>	<p>3 Name(s) - Phone # - Email -</p>
<p>8 Thanksgiving Weekend Lila & Nick Scott</p>	<p>12 Tricia Harbajan & Angela Gendry</p>	<p>10 Church Executive Meeting Name(s) - Phone # - Email -</p>
<p>15 Church Executive Meeting Krystyan and Pavlo Hrushnyk</p>	<p>19 Church Executive Meeting Dobr. Nataalka Feskiv, Halyna Pankevich</p>	<p>17 St. Nicholas Celebration LUNCH Provided</p>
<p>22 Sophika's Birthday Name – Mila & Stanislav Ustymenko</p>	<p>26 Olga Saha</p>	<p>24 Latin Christmas Eve Day Marika's Birthday Name – Mila & Stanislav Ustymenko</p>
<p>29 Saida A. – Birthday celebration</p>		
<p>www.stannesorthodox.com</p>	<p>click: Schedule</p>	<p>To Sign Up – call or email Lila Scott</p>